

Кога ние, мъртвитѣ, се пробудимѣ

Рѣдки сж хубавитѣ часове въ нашия театъръ, прѣзъ чиито моменти душата да отдѣхне отъ безцвѣтната ежедневна монотонностъ, и да се издигне въ величавия миръ на истинското изкуство.

И какво значение би ималъ театъра — ако не събуди въ зрителя въпроси, съживяващи и укърпяващи духа? А духътъ не може да не нараства, когато човѣкъ излиза изъ театъра, кждето е гледалъ и слушалъ чудния епилогъ на нетленния Ибсеновъ гений, — „Кога ние мъртвитѣ, се пробудимѣ“. Ибсенъ — това е мощния създателъ на модерната драматическа литература, — това е душевъдеца на тъмния човѣшки битъ — пжтеводящия фаръ на грядущитѣ поколения. Той е великия ратникъ за пробуждане и повдигане на човѣшката душа. Неговата мисль се рови въ найтъмнитѣ глбини на невеселата човѣшка поема, събира всичката ѣ калъ, претопява я въ кристаленъ камѣкъ, презъ който ще се филтриратъ мъртвитѣ души, души осакатени отъ живота, които иматъ нужда отъ прѣчистване и възраждане — баласть за бъдащитѣ поколения. — Казвамъ забждащитѣ, защото живота мжно се реформира.

Ние, които имаме щастието да живѣмѣ въ врѣмето, което е създало великия мислителъ, трѣбва да признаемъ съ скръбъ, че малцина отъ насъ сж тѣзи, които разбиратъ неговия възвишенъ идеалъ, неговата широка замисль.

Той не е великъ само за това, че е мощенъ, идеенъ драматически писателъ, но и за това, че е успѣлъ, безъ всѣкакви принудени ефекти да възведе техниката до съвършенство, като облече мисльта въ най-художествена одежда. Той е съборилъ фалшивата теория на рутинерската драмати-